

SKILNAD, m. 3. 1) Skiljande, skilsmessa. *S. emellan äkta makar.* *S. till säng och säte*, äkta makars åtskiljande genom laga domstols utslag, utan att dock äktenskapet upplöses. *S. i bo*, se *Boskilnad*. — Bildar sammansättningen Äktenskapsskilnad. — 2) Hvad som skiljer tvenne rymder, ytor o. s. v. åt. Deraf Gränse-, Råskilnad. — 3) Åtskilnad, olikhet. *Det är ingen s. dem emellan.* *Göra s. emellan olika begrepp.* — Skrifves äfv. *Skilnad*.

SKILSMESSA, f. 1. 1) Händelsen, tillfället, att personer skiljas åt, eller att en person skiljes ifrån andra, från en ort, o. s. v. *Tvenne vänners s. Döma till s. mellan tvenne makar.* *Detta skedde efter min s. från orten.* *S. från lifvet, död.* Man säger äfv.: *Sjalens och kroppens s.* — 2) Tillstånd, tid, hvarunder personer äro skilda åt. *Hvad vår s. har förefallit mig lång!* [Skilsmessa.]

SKIMMEL, schi'mmäl, m. 2. pl. *skimlar*. (t. *Schimnel*) Hvit häst med isprängda mörkare hår.

SKIMMEL, schi'mm'l, m. sing. Svampsläget *Ascophora*.

SKIMMER, n. sing. 1) Darrande strålgans. *Skimret från de solbeglänsade böljorna.* — 2) Matt ljus. *Ett svagt s.* — *S. m.* Se *Glimmer*.

SKIMMERBLÅTT, n. sing. Ett slags blå färgblandning till skimmertryck.

SKIMMERSPAT, m. 3. (mineral.) Ett slags vattenhaltigt, lerfritt silikat, metalliskt perlemorglänsande.

SKIMMERTRYCK, n. 5. Ett slags tryck på tyg.

SKIMRA, v. n. 1. 1) Lysa med darrande strålgans. *Böljan s-r af solens guld.* — 2) Säges äfven om ett matt, rörligt sken. — *Syn.* Se *Lysa*. — *Skimrande*, n. 4.

SKINA, v. n. 3. Impf. *Sken*. Saknar Sup. (I dagligt tal brukas dock ofta *Skinit*.) Lysa med stark, klar glans. *Solen, månen s-ner.* *Solen s-ner mig i ansigtet, s-ner in i rummet, på marken, öfver både goda och onda.* *Solen sken fram genom molnen.* — *Syn.* Se *Lysa*. — *S-nde*, part. pres. Brukas ofta adjektivt. *En s. kropp.* — *Skinande*, n. 4.

SKINGRA, v. a. 1. 1) Fördrifva, förströ, sprida kring åt alla håll. *S. en folkhop.* *De fiendliga trupperna blefvo s-de.* — *Syn.* Förskingra, Förströ. — 2) (fig.) Fördrifva, göra slut på, häfva. *S. ens tvifvel, misstankar, farhågor.* *S. ens sorg, bekymmer.* — *Syn.* Förskingra. — *S. sig, v. r. ell. S-s, v. d.* 1) Sprida sig åt alla håll. *Hopen s-r sig.* *Molnen ha s-t sig.* *Sällskapet, församlingen s-de sig.* — 2) (fig.) Försvinna, upphöra. *Hans tvifvel s-des småningom.* *Sorgen s. bäst af tiden.* — *Skingrande*, n. 4. o. *Skingring*, f. 2.

SKINKA, schi'ngka, f. 1. 1) Lårbenet af svin eller vildsvin med vidsittande kött och fläsk. *Saltad, rökt s.* — 2) (fam. skämtv.) Den köttiga delen på hvardera sidan af sätet.

SKINKEL, schi'ngk'l, m. 2. pl. *skinklar*. Se *Skänklång*.

SKINKHALT, schi'ngkhållt, a. 1. Se *Låg-halt*.

SKINKMÄRR, schi'ngkmärr, f. 2. (t. *Schindmähre*, egentl. flädd märr) Mager, dålig märr.

SKINN, n. 3. 1) Huden på menniskor och djur. *Taga s-et af djur.* *Emellan hull och s.* emellan skinet och köttet. *Det är bara s. och ben på honom*, han är alldeles utmerglad, afmagrad. *Krypa ur s-et*, säges egentl. om ormar

m. fl., då de ömsa skinn; (fig. fam.) blifva vild, tygellös. (Fig. fam.) *Hålla sig i s-et*, iakttaga ordning och skick, vara lydig och undergifven, lefva ordentligt. *Vara rädd om s-et*, frukta för att få stryk, att komma i fara. *Ha s. på näsan*, ej låta tukta sig, ej vara flat, eftergifven, stå på sin rätt. (Ordspr.) *Arga kallar få rifvet s.*, en argtint menniska ådrager sig ofta skada och ledsamhet, blir ofta näpst. — *Syn.* Hud. — 2) Afdragen djurhud, antingen med påsittande ull och hår, eller beredd. *S. af kalvvar, får, bockar.* *Byxor af s.* (beredd). *Mössa af s.* *Bereda s. Gyllene s-et*, se *Gyllene*. — Bildar en mängd sammansättningar, såsom: Kalf-, Hund-, Katt-, Bock-, Får-, Björn-, Varg-, Räf-, Utterskinn, m. fl. Deremot säges Lejon-, Tiger-, Ox-, Ko-, Åsnehud, m. fl. — 3) Betäckningen på vissa slags frukter. *S-et på en persika, ett körsbär.* — *Ss. S-beredare, -beredning, -handel, -handlare, -handske, -kappa, -kläder, -kyller, -pung, -påse, -säck, -tröja.*

SKINNA, v. a. 1. 1) (egentl.) Draga skinet af. *S. gröt.* — 2) (fig.) Af någon taga öfverdrifven betalning för något, som man säljer. *S. sin nästa.* *Han har s-t mig på priset.* — *Syn.* Preja, Skafva. — *Skinande*, n. 4.

SKINNARE, m. 3. 1) En, som skinnar. — 2) Insektsläget *Silpha*.

SKINNBAGGE, m. 2. pl. — *baggar*. Insekt med sugmun, som består af en ledfull spetsig slida. *S-ggar*, 3:de ordningen af Insekterna.

SKINNBRÄCKA, f. 1. (fam. skämtv.) Öknamn på borgare på stadshor. Egentl.: skinnbyxa.

SKINNBYXOR, f. 1. pl. Byxor af skinn.

SKINNERI, n. 3. Det slags handlingssätt, då man skinnar folk. — *Syn.* Prejeri.

SKINNFISK, m. 2. Fisk, betäckt af skinn (till skilnad ifrån Skalfisk).

SKINNFÄLL, m. 2. Se *Fäll*.

SKINNLAF, m. 2. pl. — *lafvar*. Lafsläget *Sticta*.

SKINNELS, m. 2. 1) Se *Pels*. — 2) I allmänhet menas dermed detsamma som Fårskinnspels.

SKINNSTAMP, m. 2. (garf.) Valk, hvarmed hudar valkas.

SKINNTORR, a. 2. Så torr, att skinet aflossar sig.

SKINNVARA, f. 1. (mest i plur.) Hvarje slags skinn, som beredes och försäljes af buntmakare.

SKIPA, v. a. 1. (af *Skepp*; ursprungl.: lasta fartyg; sedermera äfven: ordna, förordna, anskaffa, dela) Brukas numera endast i uttrycket: *S. lag*, ell. *s. lag och rätt*, utöfva domaremakten. — *Skipande*, n. 4.

SKIR, a. 2. 1) Klar, renad. *S. honung.* — 2) (om tyg) Tunn och genomskinlig. — 3) (i äldre språket äfven) Sedligt ren, oskyldig.

SKIRA, v. a. 1. o. 2. (af gamla ordet *Skior*, eld) 1) Klara genom smältning; afskilja ett ore-nande ämne genom smältning. *S. honung, var, talg.* *S. smör*, smälta det öfver eld. — 2) *S. ägg*, hålla ägg emot dagen eller ljuset, för att se, om de äro friska. — *Skird*, p. p. *S-t smör*, smält smör. — *Skirande*, n. 4. o. *Skirning*, f. 2.

SKIRDUK, m. sing. En sort tunn, ganska fin linväf.

SKIRRHUS, m. 3. pl. *skirrhur*. (från grek.; med.) Elakartad förhårdning i körtelaktiga delar, som förr eller sednare öfvergår till krafter. — Skrifves äfv. *Schirrhus*, *Skirr*.